

Perspektiva

(Nehemia Info, 2018/03)

David Symon

Jestli je jedna věc, co mám rád, tak je to bydlet na rovině v blízkosti velkého strmého kopce. Když jsme žili v bosenské Banja Luce a věděl jsem, že se potřebuju oddělit od někdy tíživé situace v práci s lidmi, tak jsem vzal auto, kolo nebo nejlépe šel pěšky a vylezl na kopec nad naší čtvrtí Mejdan. Ano, tak se to tam opravdu jmenovalo, i když často každodenní život mejdan moc nebyl. Čtvrthodinový výstup, po kterém by se i namakaný sportovec pořádně zadýchal, nebyl únik od reality, ale výšlap s cílem získat odstup a přiblížit se Bohu. Nikdy jsem neletěl vrtulníkem, sportovním letadlem ani neskákal s padákem. Kopec byl ale tak strmý, že měl člověk pocit, že doplivne lidem přímo na dvorek, jak to bylo vertikálně blízko dolů. Při pohledu dolů jsem si uvědomil, že Bůh je větší než má situace. Lidi vypadali jako malí mravenci, takže ok – dá mi moudrost pro to příští setkání, které se zdálo tak velké komplikované. Všechny ty domečky a paneláčky – ok, není pro Něj problém dát mi bydlení. A ty modýlky aut a autobusů – fajn, dá mi auto ve svůj čas. Všechny ty věci, za které se člověk modlí, dostaly jinou dimenzi. Po určité chvíli jsem se vrátil zpět do města nabit novou silou, pomohlo mi to získat odstup, nadhled, perspektivu. A dál mi to pomáhá, bydlíme teď ve Středočeském kraji v těsné blízkosti Brd. Při pohledu na naše městečko s kopce bych nejradši skočil dolů s rogalem – kdybych nebyl otec tří malých dětí, šel bych do nějakého adrenalinového sportu.

Perspektiva – to je optický jev, který způsobuje, že vidíme věci zkresleně, vzdálené předměty se zdají menší než ty blízké a naopak. Přeneseně perspektiva znamená také pohled z jiného úhlu, pohled do budoucna nebo odhled od situace. Rád bych se krátce zaměřil, jak může vypadat taková misijní perspektiva. Asi se shodneme na tom, že zkušenost s misí člověka změní. Jestli jste někdy jeli na krátkodobý výjezd mimo naši kotlinu, kde se tak krásně žije, nebo se se setkali s jinou kulturou než tou naší, určitým způsobem to s vámi zatřásl a něco to ve vás nechalo. Krátkodobá misie se dnes stává i díky možnostem cestování a partnerství s církvemi v zahraničí čím dál více standartní součástí aktivit českých sborů. Sám ji pomáhám rozvíjet v CBH Praha, má své legitimní místo, ale v tuhle chvíli se na ní zaměřovat nechci. Co nám ale může dát perspektivu k dlouhodobému misijnímu angažmá?

Může být pro nás těžké představit si žít v jiné zemi rok nebo delší dobu. Jaké však mohou být kroky k tomu podstoupit z každodenního života a prozkoumat, jak by taková zkušenost

mohla vypadat? Osobně si myslím, že není ani tak podstatná délka pobytu v zahraničí, ale spíš jeho podstata. Některé misijní organizace nabízejí několikaměsíční přejíždění z jedné země do druhé, kde člověk slouží v různých místech krátkou dobu: populární koncept a zajímavé cestování, ale představa, jaký by byl dlouhodobý pobyt v jedné konkrétní zemi, velmi omezená. Nebo můžete jet na dovolenou, ať už samostatně naplánovanou nebo v horším případě se zájezdem. I mnohotýdenní poznávání památek, přírodních krás a setkání s místními, vám potřebnou perspektivu prostě nedá. Naopak, potřebnou představu vám může dát návštěva někoho, kdo v zahraničí žije – kamaráda, někoho z rodiny, misijního pracovníka. Návštěva, kdy poznáte, co obnáší každodenní život v jednom konkrétním místě, kdy se člověk pokusí vykořenit se z české rutiny a zakořenit se do místního života: místo hotelu si pronajme byt, nakupuje v malém krámku za rohem, přehodí si telefon na místní sim kartu, vyřídí si vízum nebo povolení k pobytu, začne chodit na nějaký kroužek nebo se zapíše do knihovny. V mimoevropském kontextu může samozřejmě každodenní soužití s místními lidmi dostat úplně jinou dimenzi.

Stát se z turisty místňákem – to může to bolet, ale může to pomoci získat potřebnou perspektivu. Bože, je tohle pro mě? Dokázal/a bych se oprostit se své bezpečné zóny u sebe doma a přesunout se do jiné země a sloužit lidem z jiné kultury? Já jsem vděčný, že jsem mohl v rané fázi svého života mít podobný pobyt v Kanadě u svých příbuzných a pak jako student několik měsíců žít v Chorvatsku a v Srbsku. Dlouhodobý pobyt v Bosně pak přišel jako celkem přirozený přesun. Když mi někdo říká, „Tohle bych nikdy nemohl“, odpovím, „A jaké kroky jsi podnikl k tomu udělat si představu – rozšířit si perspektivu?“ Dnes je více než kdy jindy jednoduché odjet na semestr studovat do zahraničí nebo podniknout Work & Travel, kdy člověk žije v místní rodině, případně odjet na pracovní praxi na několik měsíců nebo i rok dva do zahraničí. Misijní organizace nabízí spoustu možností vyjet, ať jako duchovní pracovník (klasický misionář) nebo využít svou profesi jako tentmaker, do zemí blízko nás nebo do vzdálených zemí, kde jsou potřeba pracovníci mezi nezasaženými národy. V tomto vám může pomoci i misijní organizace Nehemia a vyslat vás jako svého misionáře. Co je rok nebo dva života, které investujete do budování Boží království v zahraniční misii, v perspektivě průměrného českého věku osmdesáti let? Chci vás povzbudit, jděte do toho, stojí to za to!
